

HỘI ÁI HỮU BIÊN HOÀ

Website: <https://www.bienhoatx.com>

Email liên lạc: datlam1951@yahoo.com

Hội Ái Hữu Biên Hoà hân hạnh giới thiệu đến quý vị chuyên
ngắn: **Chiếc Rolex Ân Nghĩa** của thi hữu **Trần Quốc Bảo**. Hội
chân thành cảm tạ tác giả. Kính mời.

Trân trọng.

CHIẾC ROLEX ÂN NGHĨA

Chuyện ngắn của Trần Quốc Bảo

(Chuyện ngắn này, sau khi tôi rời Sài-Gòn, tưởng đã bị thất lạc. May sao nay mới tìm lại được. Câu chuyện kể ở đây là có thật, tác giả Trần Quốc Bảo viết năm 1974, tại Sài Gòn, dựa theo lời kể lại của các em trong băng bụi đời “Batman Dakao”. Bài này đã được đăng trong Tuần Báo Thiếu Nhi /1974 – chủ nhiệm là nhà văn Nhật Tiến, hiện ở California. Nhân vật chính trong chuyện, thiếu úy Bùi Dương Uy, chính là cháu của tác giả - con bà Chị ruột)

Đakao ngày 30-10-1971

Kính gửi Thiếu Úy Bùi Dương Uy, KBC 6757.

Anh Uy ơi! Anh chết thật rồi hả anh Uy!

Cho đến bây giờ em vẫn chưa tin là anh đã chết.

Chết gì mà dễ quá vậy? Chết gì vô lý vậy hả anh?

Tối hôm qua, em đem cái đồng hồ Rolex đến nhà thì ông Cậu (Bố) anh cho hay anh vừa tử nạn ở Qui Nhơn ngày 24-10-1971, máy bay do Thiếu Úy Nguyễn bạn anh lái, bị trục trặc sao đó, đâm vào núi Chúa. Toán trực thăng cấp cứu, đã tìm được xác anh, hiện giờ anh đang nằm ở nhà xác Quân Y Viện Qui Nhơn. Mẹ anh hay tin, xúc động đến ngất xỉu, vừa được chở vào nhà thương.

Trời! Thật không ngờ, cuộc sống con người lại kết thúc bất ngờ và thảm khốc đến như vậy! Em đứng khựng như chôn chân ở trước cửa nhà.

Trên mặt tủ chè giữa nhà, tấm hình bán thân của anh, đặt trước tượng Thánh Giá, hai ánh nến lung linh. Cặp mắt anh... Trời ơi! Em sợ quá, cặp mắt trong tấm hình sao mà tinh anh đến thế! Anh nhìn em chăm chăm. Em chột giật mình thảng thốt nhớ đến chiếc đồng hồ Rolex đang cầm nơi tay, lũ quái trong băng “Batman Dakao” cướp giựt của anh hôm thứ Bảy, chúng nhờ em đem hoàn trả lại anh.

Nhưng... anh không còn nữa, chỉ còn ông Cậu anh đứng giữa căn phòng vắng lặng. Gương mặt ông hốc hác trông thật thiếu nảo,

cặp mắt như thất thần, chắc ông không nhìn thấy di vật quý giá của anh trong tay em.

Không hiểu sao lúc ấy em lại không trao luôn chiếc đồng hồ Rolex cho ông Cậu anh cho rồi! Em bỏ vào túi, lẳng lặng quay đi. Hình như em đã khóc.

Anh Uy, anh có nghĩ rằng việc xui xẻo mất đồng hồ, đã là điềm báo trước cái chết bi thảm của anh không? Anh có nghĩ rằng, mình sẽ không bao giờ cần đến đồng hồ nữa? Thời gian đâu còn nghĩa gì với anh bây giờ anh nhỉ! Bây giờ, với anh, tất cả đều là hư vô. Trong cái hư vô bất tận, thế giới của thần linh, đã có linh hồn anh, tám linh hồn tuyệt đẹp và thánh thiện.

Đã đành anh hoàn toàn trút bỏ vật chất. Song em vẫn ân hận rằng, khi chết trên tay anh không còn chiếc Rolex này. Chiếc đồng hồ mà lũ quái Batman Dakao coi là một kỷ vật vô cùng quý giá.

Lũ chúng không bao giờ quên được ngày anh đem nó đến tiệm Chăm Đồ Bình Dân cầm lấy 40 ngàn đồng, đưa cả cho băng Batman Dakao để lo chôn cất gia đình thằng Mọi Cà Chua – Bố Mẹ và hai đứa em nó bị pháo kích chết hồi Mậu Thân. Ngay thằng Mọi Cà Chua cũng không ngờ anh thương nó đến thế.

Hằng ngày, mỗi buổi sáng nó đều đến đánh giày cho anh trước khi đi làm, và tối thì đến nhà bỏ báo. Nó kể chuyện, có một lần nó khều cái bật lửa Zippo của anh, bị anh chop được, anh nổi nóng đã gài cho nó hai cái bạt tai.

Vậy mà hôm thấy nó mang hai cái khăn trắng đại tang, cặp mắt ngấn lệ sưng húp, quì sụp xuống đánh giày cho anh, khi hỏi và

biết gia đình nó vừa bị pháo kích chết sạch, anh đã khóc lên rung rức với nó. Rồi bất ngờ anh đi cầm đồng hồ lấy tiền cho nó.

Anh biết không! Thằng Mọi Cà Chua và cả băng Batman Dakao đã ngẩn ngơ trước nghĩa cử từ thiện vô cùng cao đẹp của anh, tụi nó họp băng lại tìm cách đáp lễ anh, và chúng đã hành động theo thể thức đặc biệt du đãng.

Thằng Út Ghẻ bám anh suốt hai buổi chiều ở Thanh Thế “choọc” cho được cái bóp, lục tìm thấy tấm giấy cầm đồ, rồi lại bí mật nhét bóp vào túi anh. Anh coi tụi nó nghề chưa!

Trong suốt ba tháng, băng tụi nó cặm cụi đánh giày, bán báo, bán kem, v.v... cố dồn tiền chuộc lại cái Rolex. Nhưng rốt cuộc chỉ gom góp được có 20 ghim thành thử không thực hiện được ý định đó. Thật ra nếu muốn có bốn, năm mươi ghim một cách phi pháp, đối với tụi em dễ ợt! chẳng khó khăn gì. Chỉ túa ra “mỗi” một bữa là dư đủ, song chúng em đã không làm vậy, mà quyết tâm “làm ăn lương thiện” để đáp lại tấm lòng vàng từ thiện của anh.

Hôm thằng Mọi Cà Chua giỗ trăm ngày gia đình nó, anh được mời tới dự và đã phải kinh ngạc khi chúng đưa trả lại tấm giấy cầm đồ kèm 20 xấp, anh liền từ chối số tiền đó, và vì thế, băng “Batman Dakao” càng kính mến anh hơn.

Vài ngày sau anh đi chuộc lại cái đồng hồ, và đã đồng ý cho băng tụi nó khắc vào mặt sau câu kỷ niệm “Ghi ơn đại ân nhân Batman Dakao”.

Thế mà trước khi chết, anh lại bị chính một quái Batman Dakao tước mất cái Rolex ân nghĩa này. Anh Uy biết thằng chó nào thủ phạm không? Thằng Chín Chìa Vôi đây anh! Nó là anh bà con

của thằng Mọi Cà Chua, thế mời khốn nạn, dã man, tàn bạo, vô nhân đạo, ác ôn còn đồ chứ!

Nhưng, thưa anh... quả đó là một sự ngẫu nhiên, một ngẫu nhiên vô cùng bi thảm.

Để em kể anh nghe: Chiều hôm thứ sáu 22-10-1971 thằng Mọi Cà Chua ngồi đếm báo ở rìa đường Lê Lai, một chiếc xe du lịch ào qua đụng tung nó lên lề, máu họng trào ra ngát liền tại chỗ. Khốn khổ! Thân phận nó mồ côi mồ cút, như anh biết đó! Bà con thân thích chẳng còn ai ngoài thằng Chín Chìa Vôi. Thằng Chín khóc nức nở đưa em vào bệnh viện, trong túi không có lấy một đồng bạc. Rồi chẳng hiểu cách nào mà nó đớp được cái Rolex.

Vừa nhìn thấy là em biết ngay của anh. Giận quá, em chửi toáng lên:

- Tiên sư nhà mày! Cái thằng Chìa Vôi! Bộ hết “địa mậ” rồi sao mà nhè ngay Bố Ân Nhân của băng, mày “lương” cái “đồng” này.

- Ủa! Sao lạ vậy cà! Chín Chìa Vôi trợn mắt.

- Mày nói gì? “Đồng” này của “khứa” nào?

Em lật mặt sau đồng hồ dí hàng chữ khắc kỷ niệm vào sát mặt Chín Chìa Vôi, hét lên

- “Khứa” nào à! Anh Uy đây nè! Bố Ân Nhân nhà mày đẩy con ạ.

- Úi cha! Nó sững sờ, bút tai bút tóc.

- Tổ trác tao rồi! Hèn chi tao thấy cái lưng trông quen quen.

Cơ khổ! Tính thôi bậy một quẩn kiếm “địa” cứu sống thằng Mọi, dè đâu lại gặp anh Uy. Rồi nó năn nỉ với em:

- Thôi tao nhờ mày, bằng mọi cách đem trả lại ảnh dùm tao, bữa nào thằng Mọi nó khỏi, anh em tao sẽ đến lạy ảnh xin lỗi.

Em đã nhận lãnh chiếc đồng hồ. Nhưng em không giúp được nó theo ý muốn, vì anh đã chết rồi. Anh Uy yêu quý của chúng em ơi! Sao sự việc xảy ra lại bất ngờ và bi thảm đến thế nhỉ. Bi thảm thêm nữa là khi em cầm cái Rolex trở về thì thằng Mọi Cà Chua đang hấp hối, trong tay Chín Chìa Vôi, chung quanh đủ mặt băng Batman Dakao, em về hơi trễ, song em còn nghe được một câu của thằng Mọi, nó nói với băng:

- Anh Uy... muốn chúng mày làm ăn lương thiện, tao cũng chán cái nghề ăn trộm ăn cướp rồi... có lẽ tao chết... tao xin chúng mày nghe lời anh Uy, nghe lời tao... từ nay... bỏ... bỏ hẳn.

Giọng nó nói thều thào không còn nghe rõ, song khi em giơ cái đồng cái đồng hồ ra, mắt nó vụt sáng lên, nó lấp bắp mấy tiếng:

- Anh Uy! Anh Uy!...

Rồi nó đi theo anh luôn!

Anh Uy ơi! Bây giờ thì em đang khóc thật đây. Không biết em khóc vì anh hay vì thằng Mọi, nhưng có điều chắc chắn, tâm hồn em bỗng thấy bình tĩnh lạ thường. Em có thể đoán chắc với anh là tụi Batman Dakao, từ nay có ai vứt “đồng” ra giữa đường cũng sẽ không có thằng nào “lương” nữa. Tụi nó đã thề độc trước thi hài thằng Mọi Cà Chua là “làm ăn lương thiện”, lời thề như dao chém cột, anh cứ tin đi!

Còn cái Rolex của anh... Anh ơi! Em đã mại được 30 xin, số tiền này vừa đủ để tụi Batman chôn cất thằng Mọi.

Anh Uy ơi! Hôm nay em lên An Dưỡng Viện Biên Hoà thăm mộ anh, em sẽ đốt lá thư này để gửi nó về thế giới thần linh cho anh, em biết không bao giờ anh giận tụi em, anh luôn luôn thương chúng em, và nếu anh chứng kiến được lời thề độc của Batman Dakao, hẳn anh sẽ hài lòng và mỉm cười rất tươi nơi chín suối.

Xin chào biệt anh.

Em của anh.

Tái bút: Anh Uy ơi! Băng “Batman Dakao” xin em biên tên thánh Phêrô của anh để tụi nó nhớ và cầu nguyện mãi mãi cho linh hồn Anh. Em đã phải dạy chúng nó “làm dấu” và đọc một kinh ngắn: “Chúng con cậy vì danh Chúa nhân từ cho Linh hồn Phêrô được lên chốn nghỉ ngơi, hằng xem thấy mặt Đức Chúa Trời, sáng láng vui vẻ vô cùng. Amen.”

Vĩnh biệt anh một lần nữa.

Em của anh.

Trần Quốc Bảo